

[Formanden.]

slutning om fremme af forskning og produktudvikling i erhvervslivet og fremme af kontakten mellem erhvervslivet og forskningen [af Jørgen Peder Hansen m. fl.]. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om universiteternes styrelse.

(Lovforslaget (nr. 115) findes i tillæg A. sp. 2081; fremsættelsen i tidenden sp. 2591).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Orla Møller: Elfenbenstårnene står endnu. Ingen havde vel heller ventet andet; undervisningsministeren er ikke visionernes Don Quijote, men snarere den grå virkeligheds Sancho Panza. Jeg har ikke med disse ord ønsket at benægte, at der både er forandringer og forbedringer i forslaget til universiteternes styrelse; der kommer jo andre personer i elfenbenstårnene i fremtiden, i hvert fald i de nederst liggende afdelinger. Noget af det såkaldte professorvælde er brudt. Integreringen af lærere og professorer hilser mit parti velkommen. Jeg skal også være så retfærdig i min vurdering af forslaget at notere, at det er tænkt til brug i en overgangsperiode. Et af de største lyspunkter i forslaget er bestemmelsen om, at det skal tages op igen efter 3 års forløb.

For ikke at blive misforstået i de kommende kritiske bemærkninger vil jeg gerne yderligere erkende, at ministeren sikkert har haft god vilje til ændringer. Men det går altså ikke altid efter salmens ord: Viljen ser Vorherre på, giver kraften vinge. Uden at forslaget er tænkt som et overgangsfænomen og en rammelovgivning og som følge deraf bør vurderes mildt, er min væsentlige kritik den, at man ikke rigtig kan se, hvad det skal bruges til. Jeg vil da gerne overbe-

vises om, at der er en målsætning med det, men den er meget svær at få øje på. Jeg skal begrunde det med tre punkter.

For det første: sigter forslaget mod at realisere tanken om uddannelsescentre? Man kan nok få sin tvivl, når man læser bemærkningerne om, at undervisningsministeren kan fravige bestemmelserne, hvis det er nødvendigt for, at et universitet kan indgå i et universitetscenter, hvad det så er for noget. Der er ikke noget sted i forslaget indbygget nogen form for dynamik, der kan pege i denne retning. Tværtimod må man vel sige, at den kompetence, som konsistorium fortsat får, kan blive en svær barriere at overvinde.

Der er heller ikke noget i forslaget, der inspirerer til at drøfte de højere uddannelsers indhold og eventuelle omformning. Vi blev i efteråret snydt for en debat om den højere uddannelse, fordi ministeren i uddannelsesdebatten dels henviste til forslaget om universitetscentrene, dels til dette forslag. Der er få muligheder for at få denne debat i gang. Universitetsuddannelsen hænger fortsat i den fri luft. Forslaget nærmest cementerer den nuværende ordning. Hvordan skal man få drøftelsen i gang om nye adgangsveje til uddannelse på universitetsniveau, og hvordan skal denne uddannelse koordineres med andre former for højere uddannelse? Det nytter ikke blot at fortælle, at der findes et planlægningsråd for de højere uddannelser, rektorkollegium, fem saglige samarbejdsudvalg og vistnok flere, det ved jeg godt. Jeg ved også, at der skal være en betænkning om uddannelsescentre på vej. Det skulle glæde mig, hvis ministeren kunne sige: vi har i regeringen denne bestemte målsætning, den behandles på den og den måde, og i løbet af så og så kort eller lang tid vil vi være i stand til at lægge noget frem til drøftelse.

For det andet mangler der, så vidt jeg kan se, også en målsætning, når det drejer sig om styrelsesstrukturen og kompetencefordelingen de forskellige organer imellem. Bestemmelsen om fakultetsråd og fagråd